

Mlado Jutro

Štev. 6

Nedelja, 5. februarja

1933

Tone Gaspari:

Noč

Vse, vse je kimalo otrokoma. Postala sta vsa razgreta v lička. »Hvalal Hvalal« sta oba šepetala. Več nista mogla. Takrat je obema prvič šinilo skozi srce: O, ko bi naju zdajle videla mama! Ko bi videla ta prstan! Ko bi poskusila vsaj nekaj kapljic iz teh čaš!»

Naposled je spet ukazala kraljica Luna:

»Rajalčki, moji metuljčki, pridni dečki, postrezite gostom z okusnimi jedilil Vodometi, zasvirajte muziko mojih globin in višin! Dvor zaziblji se v vrto- glav ples!«

K Tinčku in Jerici so priskakljali kar trije metuljčki. Na steklenih krožnikih so ponujali najslajših okusov: maslene ploščice, polite z jagodnim sokom;

citronatne čolničke, napolnjene s čokoladno polivko;

španske vetrce, nadevane z dišečimi mandeljni;

PIRNAT

V tistem hipu se je utrgal nekje zunaj veter. Butnil je, da se je vesoljno okno zaprlo. Vrtovi so se pošibili pod pišem vetra. Vse bakle so zafrfotale, kakor bi se spustili z njih rdeči metulji, in ugasnile. Še celo biseri, razen onega velikega nad mizo, so se omračili. Polnoč...

Kraljica Luna je oddala prstana kraljeviču.

Kraljevič Mars se je približal kraljici ni ter ji nataknil prelepi prstan. Pogledal ji je globoko v višnjeve oči, prijel jo je z obema rokama za mehka lička in jo poljubil na čelo...

Buč in piš sta polagoma ponehala.

Luči so se spet same oplamenile, biseri so se nalili z mavricami. Rajalčki so sklenili krog in zarajali okrog mize.

makova srčeca, potopljena v penast sneg;

mandolatne šibice, polite z marelično sladkornino...

Jerica se je zagledala v citronatne čolničke. Zнала pa ni povedati, zato je pokazala s prstkom: »Tole, tole bi rada!« Slina ji je zlezla po grlu.

»Prosim, kar dvigni skledico!«

Spretno je Jerica izluščila iz krožnika srebrno posodico ter jo postavila predse. »Hvalal!« Ko je pokusila slaščico, sta ji dobrotu in sladkost napolnili vse bitje.

Tudi Tinček si je sam izbral španske vetrce, ki so se mu kar tajali v ustih. Jerica je dobro videla, kako gre Tinčku vse v slast. Vsi gostje so postali nenavadno pisane volje in dovtipnih besed.

Tisti plemič, ki je sedel nasproti kraljeviču in neprenehoma pomežikoval, je bil preveč sladkosneden.

»Mmm... mmm...« je mamljal po vseh srebrnih posodicah. Nazadnje še ni imel dovolj.

»Ej, mm... metuljčki, ne pp-pozabi te nama!« Jecljajoče je priganjal venomer mlade strežaje in jim mežikal na vse strani.

»Plemič Merkúr,« ga je opozorila kraljica Luna, »za tvoj želodeček bo preveč!«

»Aha, še s seboj bo nesel! Poglej, kraljica, koliko si nalaga!« Kar po vrsti so vsi tožili Merkúrja.

Ta pa je le mežikal, mežikal, mamljal in zlagal slaščice v svilene prtice.

Tedaj je zahtevala kraljica: »Plemič Merkúr, povej, čemu zbiraš toliko?«

Plemiči Urán, Júpiter in Satúrn so prihiteli h kraljici: »Mi pa vemo! Doma se bo sladkali! Kraljica, naši domovi so tako daleč! Ali smemo tudi mi?«

Tedaj si je tudi Tinček zaželel prtice s slaščicami, ki bi ga nesel s seboj. Kako bi se doma razveselil! Tudi on je stekel h kraljici, proseč: »Kraljica, prosim, dovoli, da vzamem tudi jaz nekaj s seboj za mamole!«

In že je bila tudi Jerica poleg kraljice.

Pa je vstal plemič Merkúr. Pred njim sta ležala dva zavezana prtica, polna sladkarij. Pomežiknil je kraljici in pomežiknil okrog.

»Kraljica Ll-luna! Res sem nn-nabral slaščic! Nabral pa jih nisem zase, tt-temveč za tvoje gg-goste, ki jih tudi jaz vidim prvirč. Dovolj, da vzameta tt-to darilce Tinček in Jerica s seboj kot spomin na pp-plemiča Merkúrja!«

»Izvrstno, plemič Merkúr!« ga je pohvalila Luna.

Burno so zaploskali vsi gostje: »Zivel, Merkúr! Zivela, Tinček in Jerica!«

Metuljčki so prevzeli prtice ter ju postavili pred otroka.

(Dalje prihodnje vede'jo)

Bela mačica

Nekoč je živel kralj, ki je imel tri sinove. Najmlajšega so imeli za nekakšnega bebca, zato so ga le malo upoštevali ter mu dajali najnižja opravila. Ko se je kralj postaral in je imel že zadosti skrbi z vladanjem, je dejal svojim sinovom: »Utrujen sem že, idi-te po svetu in kdor od vas mi prinese čoln brez vsakega žeblja in klina, ta dobi kraljestvo in krono.«

PIRANAT

Odpravili so se vsi trije po svetu, a starejša brata sta rekla najmlajšemu: »Le pojdi sam, kamor hočeš, čolna itak ne prineseš,« in pustila sta ga samega sredi gozda. Kraljevič je sedel na hrastov štor pa začel jesti svojo malico. Ko je tako jedel, je prišel mimo majhen bel možiček ter ga vprašal, kam je namenjen. Kraljevič mu je vse povedal ter dodal: »Sedi k meni in jej z menoj, saj imam jedi za oba dosti.«

Tedaj je sedel beli možiček zraven kraljeviča in ko je pojedel, je položil svojo glavo v njegovo naročje in je zaspal. Kraljevič je podil muhe, da bi možička ne zbudile in ko se je le-ta zbudil, je povabil kraljeviča v svoj grad, kjer bo dobil, česar si želi. Ko sta prišla v grad, je skočila možičku nasproti bela mačica, gledala ga je žalostno ter se je laskajoč drgnila ob njegovih nogah.

Kraljevič jo je poščegetal po glavi in mačica ga je pogledala tako prijazno, kakor bi bila hotela nekaj povedati. Potem sta beli možiček in kraljevič sedla k mizi, mačica pa je prinesla škodelice in krožnike. Ko je prinesla še jedi in pijače, je prisledla k mizi in vsi trije so jedli in pili. Ko so se okrepčali, je možiček peljal kraljeviča v sosedno sobo, kjer so stali čolni, ki niso imeli niti žebļev niti klinov v dolgi vrsti.

Kraljevič si je enega izbral in ga je hotel odnesti. Možiček pa je dejal: »Kaj bi se ti s tem trudil, le pojdi domov, čoln ti že jaz pošljem.«

Zadovoljen se je kraljevič poslovil in odšel. Ko je prišel domov, sta bila oba brata že tu in ko sta videla, da je prišel brez čolna, sta vzkliknili: »Saj sva vedela, da ne boš nič prinesel!« »Le počakajta, moj čoln še pride.« je dejal, a komaj je to izrekel, so že sužnji prinesli njegov čoln, ki se je tako bliščal v solncu, da so si morali vsi z roko zasenčiti oči.

Tedaj je oče moral priznati, da je čoln njegovega najmlajšega sina najlepši, zakaj na drugih dveh je bilo tu in tam videti kakor žebelj ali klin. Ali kraljestva mu še ni hotel dati ampak je dejal: »Kdor mi prinese najfineše platno, ta bo kralj.«

Ko so se bratje odpravili na pot, sta dejala starejša mlajšemu: »Le pojdi tja, kjer si našel čoln, išči tudi platno.«

Ko sta bila brata že daleč, je stopil pred najmlajšega kraljeviča zopet beli možiček in ga vprašal, kam je namenjen. Kraljevič mu je povedal, kako in kaj ter je delil z možičkom svojo malico. Ko sta pojedla, sta šla v starčkov grad, spet jima je prišla naproti bela mačica, jima se laskala in postregla z jedjo in pijačo. Sedla je poleg kraljeviča in ko jo je ta pobožal po hrbtu, se je ljubезnivo pritisknila k njemu.

Po jedi je skočila mačica na tla in odšla. Vrnila se je pa takoj in prinesla kraljeviču lešnik. Beli možiček mu je rekel, naj lešnik vzame in nese domov.

Odpravil se je in ko je prišel domov, sta bila prinesla oba brata tudi že vsak svoj košček prelepega platna. Ko je kralj odprl lešnik, je bilo v njem ječmenovo zrnce in ko je še to prelomil, je bil notri košček platna, ki se je bleščalo kakor svila in je bilo krasno tkano.

Toda oče ni maral še izročiti svojega kraljestva najmlajšemu sinu, zato je dejal:

»V tretje gre rado; pojdite še enkrat vsi trije v svet in kdor pripelje na dom najlepšo princeso, bo imel kraljestvo.«

Tedaj so odšli bratje od doma in zgodilo se je tako, kakor dvakrat poprej. Ko je najmlajši povedal belemu možičku svojo nalogo, in sta prišla v grad, je dejal možiček: »Odsekaj mačici vse štiri noge in glavo.« Kraljevič se je branil in je rekel, da ne more ljubi mačici storiti kaj žalega. Možiček mu je le prigovarjal, da naj stōri, kakor mu veleva, da bo vse dobro. Kraljevič je položil mačico na hľad in od-

sekal eno nogo. Tedaj je tako zagr-melo, da se je hiša stresla, kraljevič se pa neznansko prestrašil. Ko se je zavedel, je videl, da ima mačica namesto tačke človeško nogo; zdaj je vedel, da je bilo tu nekaj začaranega. Tedaj je odsekal naglo še druge noge in glavo in prikazala se je najlepša princesa, kar jih je kdaj videl svet. Tudi beli možiček in vse kar je bilo v gradu še začarano, se je spremenilo. Kraljevič se je poročil z lepo princeso in jo peljal na dom k svojemu očetu. Ta se je zdaj moral vdati in odstopiti sinu svoje kraljestvo, ki ga je sin združil še s kraljestvom svoje neveste.

Ivan A'breht:

Zima

Kima, kima,
teta
prha, kiha,
stoka, piha:
>Hu hu,
treba bo ledu.<

Čisto vštric
hodi stric,
mete, brije,
znete, vije:
>Modra ta —
le snegá, snegá!<

In oblak,
skoraj tak
kakor gora vrh gore
line hkratu vse odpre,
siplje moko, melje, melje
od sobote do nedelje:
>Teta, striček, ha ha ha,
ali dosti je snega?<

Burja strina se odpravi
po ravani in planjavi,
vzdolž in v širir še navprek,
čez potoke, preko rek
pleše, dirja brez miru:
>Ali bo dovolj ledu?<

>Deca mi
na sani,
na drsalke, smučke vsi!
Juhuhu,
dosti bo snega, ledu
dosti solnce, dobre volje.
da ne more biti bolje!<

Farčnik Ivo:

Naša igra

Pred več ko dvajsetimi leti, ko je divjala balkanska vojna, je med nas šolarje prišla v navado bojna igra, v kateri smo dali duška navdušenosti in občudovanju do junaških Srbov, ki so tako slavno prodirali proti Skoplju.

Naša igra je bila taka: Nadeli smo si različna imena. Eden je bil Rus, drugi Srb, pa Turek, Nemeč itd. Pri tem je vedno nastal prepir, kajti vsakdo je hotel biti Srb, Črnogorec ali Rus. Ker se pa igra drugače ni mogla izvesti, se je vedno moralo nekoliko dečkov zadovoljiti z nemško, turško ali katero drugo manj priljubljeno narodnostjo. Eden izmed nas pa je ostal nevtralen in ta je bil sodnik.

Izgrebli smo na igrišču jamico, kamor smo položili žogico iz papirja, prav

trdno povezano z vrstico. Sodnik je sedel na vzvišen prostor, vzel v roke svinčnik ter zapisal na list papirja vse narode, ki se bodo bojevali. Ostali smo sklonjeni z iztegnjeno desnico proti žogici in čakali začetka igre. Zdajci je jeknil sodnik: »Srb«! Bliskovito seže »Srbova« desnica za žogico, ostali pa zbeže na vse strani. »Srb« pomori in že zadene zalučana žogica bežečega Turka. Sodnik mu takoj zaznamuje črno piko. To pomeni, da je Turek doživel en poraz. Na ta način se igra nadaljuje, seveda pa sodnik kliče zdaj ta, zdaj oni narod. Nihče ne ve, kdaj pride na vrsto. Kdor ima pet pik, je naposled premagan in izločen iz igre, ostali pa se bore še dalje.

Pomislite! Nikdar se ni zgodilo, da bi bil premagan Srb, pač pa so bili vedno Turek, Nemeč in Avstrijec tisti, ki so najprej dobili po pet pik. Priznati moram, da je bilo pri razdelitvi narodnosti vedno tudi malo pristranosti. »Srbi« so bili le tisti, ki so bili znani kot najboljši strelci. Pa kaj hočete, saj je bilo tudi v resnici tako. Vsi ostali smo se s tem zadovoljili. Še celo »Turku, Nemcu ali Avstrijcu« bi bilo žal, ako »Srb« ne bi zmagal.

Ko je prišla pozneje svetovna vojna, je bilo konec naše igre. Srbov nismo smeli več javno častiti in so nam roditelji igro prepovedali. Skušali smo tu in tam skrivaj zaigrati priljubljeno bojno tekmo. Nekoč nas je pri tem zalotil sosedov ded. Prav previdno se je ozrl, ali nas kdo ne opazuje, potem pa je rekel: »Dragi moji! Ako vas zaloti orožnik, bodo imeli vaši roditelji velike sitnosti zaradi te igre. Zdaj je vojna med Avstrijo ter našimi brati Srbi. Kar opustite rajši to igro ali pa,« pri tem nas je zvedavo pogledal, »jo igrajte tako, da ostane zmagovalec zmerom Avstrijec, Nemeč ali pa celo Turek.«

Spogledali smo se, sosedov Mirko pa, ki je bil nekaj vodja, je rekel: »Kar pustimo to igro!«

Ni nam šlo v glavo, da bi mogel biti zmagovalec kdo drugi kakor Srb. Od tistega časa smo igro opustili.

Ko bi bili še majhni dečki, bi danes spet z navdušenjem zaigrali to našo bojno igro: 'n bi b' zmagovalec prav gotovo zmerom — Jugoslovan...

M. Lamutova:

Bredica moli

Hvala Bogu, da sem punčka,
in da nisem mucka;
mucka spi v drvarnici,
jaz pri svoji mamiči,
mamiča mi kupi torte in pogače,
dobre tetke pa igrače;
da sem mucka, bi ostanke le dobila,
služkinja bi vedno me spodila,
miške in podgane bi lovila,
joj, to bilo bi res strašno!
Hvala Bogu, da sem punčka
in da nisem mucka!

Manica:

Če zadremljem

Če takole med pisanjem zadremljem,
je vedno narobe. Pa še kako! Samo berite!

Kuža skače po travniku. Pa priteče mali konj, laja vanj in ga celo ugrizne v nogo. Kuža pa vzdigne nogo in brčne. Konj milo zacvilil, se prekucne in obleži.

Mačka je ušla iz kletke. Zletela je na bližnje drevo in zažvižgala lepo pesmico. Pa jo je zapazil škorec in si v svoji grešni duši zaželel mastne pečenke. Previdno in potuhnjeno se je splazil na drevo. Mačka pa je pravočasno opazila nevarnost, razprostrla krila in zletela nazaj v kletko. Z njo je zletela tudi škorec mastna pečenka izpred nosa.

Naša kokiča je zelo pridna. V zgodnjih jutranjih urah začne kikirikati in prepeva vse dotlej, da spravi pokoncu vso hišo. Čez dan ponosno hodi po dvorišču in vodi za seboj vso kurjo družino. Večkrat obiše tudi petelina, ki sedi na gnezdu in vali piščeta.

Otroci, ali ste brali to kolobocijo? Tako ne more ostati! Prosim vas, rešite me in spravite besede v pravi sklad! Ali boste? Kaj ne da?

Če še ne veš

Francoska pošta ne žigosa le znamk na pismih, ampak tiska na pisemske ovoje tudi druga besedila. Eden izmed napisov, ki jih lahko bereš na pismih iz Francije, je tale:

Žival trpi enako kakor vi! Imejte z njo usmiljenje!

Iz jugoslovanskih pregovorov

Zaman čistiš konja, če mu ne daš zobí.
Nečista roka, črn obraz.

Dokler osel vleče, je priljubljen.

Ena sama garjeva ovca okuži vso čredo.

Ne daje tisti, ki ima bogastvo, temveč tisti, ki ima srce.

Lahko je najti tovariša za petje, ali težko je najti tovariša za jok.

Ne pričakuj večerje s tuje mize.

Dokler je človek zdrav, mu je tudi voda sladka.

Tudi črna kokoš nosi bela jajca.

Dobra beseda železna vrata odpira.

Če bi na svetu ne bilo revnih, bi sonce ne gredo.

Dober glas se sliši daleč, slab pa še dalje.

Kdor krađe jajca, ukrade tudi kokoš. Priliznjeno jagnje sesa dve materi.

Pijancu se še voz ognje.

Težko je gospodarju, ki ga uči hlapec. Dolžnik je tudi o Božiču žalosten.

Življenje od tujih žuljev ni pošteno.

Težko volku, ki ga krmijo srake, težko kunaku, ki ga branijo otroci.

Če me sonce greje, mi mesec ni mar. Mnogi gradijo v oblake cele palače,

toda na zemlji niso sposobni postaviti niti pasje hišice.

Dolg je slab tovariš.

Manica:

Tri uganke

1. Koliko zrn prosa gre v en mernik?
2. Skozi tri luknje skočim ven, toda potem sem šele notri?
3. Kaj teče brez nog?

Kaj pišejo Jutrovčki?

Moja najljubša prijateljica je Milica Januš. Ko sem bila bolna, me je obiskovala in mi prinesla vse polno dobrih stvari za jesti. Zelo usmiljeno srce ima. Večkrat pride k meni in potem skupaj bereva »Mlado Jutro«. Zelo rada imam Mimico. V bolnici sem spoznala, kako dobra prijateljica je.

Marica Claffarin,
učenka III. razreda v Domžalah.

Imam dobrega prijatelja, ki se imenuje Franček. Nekega dne sva se drsala. Nenadoma poči led in jaz padem v vodo. Franček je pritekkel k meni in me potegnil iz vode na breg. Za to sem mu zelo hvaležen.

Pinoza Darinko,
uč. IV. razr. v Ptuj, Trstenjakova ul. 1.

Moja najdražja prijateljica je muha. Čujte in čudite se! Vse poletje mi je prav zvesto slušila. Povsod mi je bila zvesta spremljevalka. Pri jedi je kaj pridna. Kadar nesem meso v usta, se mi usede, če le more na košček. Ko sem se nekega jutra poslovila od dobre mamicke, da pojdem v šolo, se mi je usedla na nos, da mi s tem pokaže, kako sem ji draga. Še nocoj, ko sem nesla večerjo v obednico, me je ves čas spremljala. Meni se je muha izkazala najboljšo prijateljico.

Lojzka Grahl,
uč. IV. razr., Suhadol I, Zidani most.

Mojemu prijatelju je ime Franci. Je sin našega trgovca, kjer kupuje mamicca vse, kar potrebuje za kubo in šivanje. Trgovina je prav nasproti šole, kjer je moj papa upravitelj, mamicca pa učiteljica. Prostor je zelo lep. V sredi, med šolo in trgovino, je kostanj in znamenje, kjer posedajo bereči in tudi otroci. Tudi Franci in jaz se večkrat tam snideva. Kako sva si postala tako dobra, sam ne vem. Samo to vem, da sva vsak dan skupaj. Zdaj pozimi pa še bolj, ko imava oba smučke in mu večkrat pomagam na noge. Franci še ne hodi v šolo in je dve leti mlajši od mene. Pa to nič ne da, ker je zelo pameten fantiček. Mamicca pravi, da ima lepe oči, jaz pa ne gledam na to. Zmerom hočeva biti enaka. Če ima on klobuček, ga imam jaz tudi, če imam jaz peró na »aufbiks«, ga tudi on ima. Večkrat se kaj igrava. Nekoč sva napravila iz zabojev avto in sva vozila svoje sestre in brate v Ljubljano, Zagreb in Celje. Ker smo pa napravili veliko navleko, nas je hlapec napodil in nam zaboje skrnil. Potem smo se pa igrali »župnika in ministranta«. Ker je za vsak hotel biti župnik, je bilo naše igre kmalu konec. Začeli smo se obliovati z vodo, mamicci sta bili hudi, in šiba

je za tisti dan končala najino prijateljstvo. Prijatelja ostaneva pa za večne čase. Jaz bom postal častnik in general našega ljubelega kralja — Franci bo pa trgovec. Ko bo moral k vojakom, bom prosil, da bo prišel v mojo četo in se mu bo dobro godilo, če bom jaz njegov poročnik, ker ne bom pozabil, da sva prijatelja.

Sergij Pečarič,
uč. III. razr., Studence-Sevnica.

Moja najljubša prijateljica je Milena Koprivec. Rada jo imam zato, ker me uči hrvaščine, jaz pa njo slovenščine. Milena je obiskovala šolo v Splitu. Zato je ona moja najboljša prijateljica.

Marica Paš,
uč. IV. razr. v Rogatcu.

Imam zelo dobro prijateljico. Čme ji je Andreja. Prijateljstvo se je začelo v I. razr. meščanske šole. Ko je bila ona nekoč bolna, me je poklicala njena mama, naj ji grem pokazat naloge. Tako sva se bliže spoznali in zdaj sva prav dobri prijateljici. Pomagava si druga drugi v nesreči.

Lojza Bole,
uč. I. razr. mešč. š. v Ribnici na Dol.

Na Pohorju sem se seznanila z ljubko deklico Margito. Seznanili sva se že v vlakcu. Potem mi je bila ves mesec najljubša prijateljica. Vprizarjale smo razne igre, kjer sva se izkazali dobri igralki. Še zdaj se je rada spominjam in ji mnogokrat pišem.

Marjanca Tomšič,
uč. IV. razr. v Ljubljani, Pred škočjo 20.

Moja najljubša in najzvestejša prijateljica je Zorka, hčerka našega hišnega gospodarja. Zelo ljuba mi je postala od tistih dob, ko smo se preselili v njihovo hišo. Zvožiti sem morala drva v novo hišo. Zorka me je vedno pričakovala na kakem prostoru, da jaz še vedela nisem, in mi pomagala voziti drva. Ker je Zorka vedno zelo pridna v šoli, si jo jemljem za zgled in se bolj z veseljem učim.

Vicka Tome,
uč. I. b. razr. gimn. na Poljanah v Ljubljani.

Drago uredništvo »Mladega Jutra«! Ko sem čitala božično številko »Mladega Jutra«, je vznikla v mojem srcu želja, da tudi jaz napišem kratko zgodnico za Jutrovčke. — Na Miklavžev večer sva s sestrico nastavili čevljičke v pričakovanju darov. Ko sem šla pozno v noč z mamicco po čevljičke, sem našla v svoje veliko začudenje v enem čev-

Iju veliko klobaso, drugega čevija pa sploh ni bilo. Težko mi je bilo osumiti kraje sv. Miklavža, ker vem, da je svetnik, ki nosi darove, nikakor pa ne krade. Drugi dan je naša mamica čeveljček ne daleč od hiše. Bil je ves obgrizen in takoj nam je bilo jasno, da ga je odnesel z okna naš domači pes Kastor. Klobasa mu je dišala, pa jo je snedel. Zdaj mi bo moral napraviti čevijar drugi čevelj, ali bom pa morala biti na eno nogo bosa.

Križan Ana, uč. IV. razreda v Slov. Bistrici

Moj najljubši prijatelj je Rudi. Ko me je hotel neki deček napasti, je pritekel Rudi in mi pomagal, da sem se ga ubranil. Tega mu ne bom nikoli pozabil.

Dragonil Makuc, uč. III. razreda v Zalogu.

V zahvalo »Mlademu Jutru«.

Zelo vesel sem zato, da sem ravno za Božička prejela knjižico lepo, zato zahvalim se srčno našemu Jutrovemu stričku in želim mu samo to, naj ga ljubi Bog ohrani nam še mnoga leta, da bo za nas mladino vedno poskrbel, da bomo vsi za brati kaj lepega imeli.

Francka Nadežar,

učenka III. razreda v Novem Sadu.

Na sv. večer sem šla skozi gozd k polnočnici. Ker je bila zemlja zmrzla, sem padla. Ranila sem se na kolenu in rana je nekoliko krvavela. Moja prijateljica Mica je prišla za menoj in mi s svojim robcem zavezala koleno, da sem lahko nadaljevala pot. Hvalježna sem ji za to in jo štejem k svojim najboljšim prijateljicam.

Ivanka Križan,

učenka I. razr. mešč. šole v Slov. Bistrici.

Moj najboljši prijatelj je Gajšek Božo. Spoznal sem ga pred tremi leti v Kostanjevici, ko je prišel k sosedovim na počitnice. Tudi zadnje počitnice sva skupaj preživela. Skupaj sva se igrala, risala, se kopala itd. Tako sem se tudi navadil plavanja. Sploh, kjer sem bil potreben pomoči, mi je on pomagal. Zato ga imam najrajši izmed vseh prijateljev.

Savo Simončič,

uč. I. razr. real. gimn., Slav. Požega.

Moja najljubša prijateljica je Marica Skokova. Dostikrat se skupaj učiva ali pa igrava. Pozimi se najrajši sankava, poleti pa skačeva po tratih in se igrava razne igre. Težko bi bilo slovo, če bi se morali ločiti.

Darinka Križan,

učenka V. razr. v Središču.

Moja najljubša prijateljica je Julčka, gostilničarjeva hčerka. Nekoč sva šli s pokopališča domov. Leteli sva po bregu. Ker

je bilo spolzko, sem padla in zletela v blato. Prijateljica je prihitela in me pobrala. Odslej štejem Julčko za svojo prijateljico.

Jerica Ritonja

učenka V. razr., Slov. Bistrica.

S prijateljem sva si hotela ogledati izložbe v mestu. Hodil sem z njim ves zatopljen v druge misli. Ko sva stopila s pločnika na cesto, je pridrvel avtomobil in po meni bi bilo, da me ni potegnil prijatelj nazaj. Od tistih dob sem mu ostal zvest in mu pomagam, kjerkoli mi je moškoče.

Herman Bischof,

uč. IV. razr. v Ljubljani.

Draga moja prijateljica, zvesta si mi kot sestrica. Lepše kakor druge punčke ona se igrati zna! V šoli rada se uči, preveč glasna tudi ni, zato jo imam zmerom raj. Poletni se greva kopat, pozimi pa se greva sankat, to najino veselje je!

Štefka Štancer,

uč. IV. razr. v Mariboru, Slomškovo trg 11.

Vsak človek na svetu ima prijatelja ali prijateljico. Nekateri imajo dobre prijatelje, nekateri pa imajo tudi slabe. Moja prijateljica je Lidija. Zelo rada jo imam, ker je tako dobra. Zelo prijetno se je z njo sankati in igrati. Do svoje smrti je ne bom nikdar pozabila. Olga Mazijeva,

uč. osnovne šole na Pragerskem.

Imam sicer mnogo prijateljic, vendar imam eno izmed njih najbolj rada. Zakaaj? Ker se z njo najbolj razumem, kjerkoli sva: pri igri, na izprehodu, pri telovadbi, v šoli itd. Mnogo lepih pravljic zna pripovedovati. Tudi pravljice iz našega »Mladega Jutra« si vse zapomni in mi jih potem pripoveduje.

Ivica Zorinič,

uč. IV. razr. v Slov. Bistrici.

Zelo sem se razveselil, ko sem čital v »Mladem Jutru« razpis novega natečaja. Sklenil sem, da napišem kaj o svojem najdražjem prijatelju Ediju. On je edini sin dobrih in imovitih staršev. Pa zaradi tega se v šoli nič ne povišuje nad drugimi. Seznanila sva se že v prvem razredu osnovne šole. Že takrat sem spoznal v njem dobrega prijatelja, ki mi je vračal ljubezen. Bil je in je še vedno med najboljšimi učenci. Zaradi tega sem se ga odenil. Če ga prosim kak siromašen součencem kruha, mu ga takoj podari. V četrtem razredu osnovne šole je povabil mene in še dva druga prijatelja na obiranje božičnega drevesca. Najprej smo pobrali z njega vse okraske. Potem smo vse sladkarije razdelili na več delov. Potem smo kegijali. In zdaj nam je razdelil vse sladkarije. Na njem mi je posebno draga njegova poštenost in radodarnost.

Anton Gošnik,

uč. II. razr. mešč. šole v Celju.

Tega še ne veste

Dvoje stekel

V 17. stoletju živeči nizozemski brusar oča Hans Lippershey je sedel nekega dne v Middelburgu v delavnici pri dnevnem delu. Brusil je optična stekla. Njegova otroka pa sta se igrala ob oknu z dvema stekloma od očal, ki sta ju držala enkrat bliže drugo od drugega potem pa spet bolj daleč. Kar nenkrat zakličeta otroka: »Oče, midva pa vidiva ljudi na cesti tako blizu pri nas, kakor da bi bili v sobi!« Mojster je postal na to igralkanje pozoren in se je temeljito lotil te stvari; uspeh vsega pa je bil, da je iznašel Hans Lippershey s pomočjo igralkanja svojih dveh otrok z dvema stekloma od očal — daljnogled.

Za spretno roko

Plavajoča riba

Narišite si na karton ribo, kakor jo kaže slika ter jo izrežite. Od repa urežite 2 mm široko špranjo, ki se proti sredini razširi v okroglo luknjico a.

Ako ribo ploskoma položite v posodo z vodo ter s treščico, kanete na luknjico kapljico olja, bo riba pričela plavati.

Sl. 1

Ako sta obe polovici repa simetrični, bo riba plavala v premi črti, ako pa je ena polovica repa nekoliko večja, bo riba plavala v krogu.

Kaj mislite kako je to, da riba sama plava? Ako ne veste, vam bom povedal. Olje teži za tem, da se razlije po površini vode, ker mu pa robovi luknjice tega ne dopuščajo, pritiska olje po špranji ter spravi s tem ribico v plavanje. Ako tega ne razumete, pa poskusite z ribo in natanko opazujte, kaj in kako se bo zgodilo.

Križanka »Plesalka«

Navpično: 1. dnevnik v dravski banovini, 3. predlog, 4. žensko krstno ime, 5. vrša za lovenje rib, 6. ploskovna mera.

Vodoravno: 2. reka v vrbaski banovini, 5. žensko krstno ime, 7. reka v vardarski banovini, 8. veznik.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov: č—čr—je—lič—liv—na—nec—o—o—pi—ruh—sel 6 besed: 1. Narodna smetnina. 2. Domača žival. 3. Plast pod lipovo skorjo. 4. Dež. 5. Glavar rodbine. 6. Pripadnik plemena — katerih začetne črke dajo čas Jezusovega rojstva, končne pa ime njegovega prvega domovanja.

Kvadrat

1	2	3	4
2			
3			
4			

Navpično in vodoravno:

- gorstvo v Jugoslaviji,
- žensko krstno ime,
- svetopisemska oseba,
- slovanski vladar (623—658).